

La nova seducció

Imanol Arias, Bo Derek, Harrison Ford, Assumpta Serna, Nastassja Kinski. Són els nous rostres dels anys vuitanta i encarnen, en certa mesura, una nova forma de seducció. Una seducció de la mirada, de la joventut, el maquillatge de la modernitat. La projecció del mateix narcisisme.

Ho confesse. Allò era massa «pal body». ¿Es tractava d'Ursula Andress eixint del mar amb el famós bikini blanc en *007 contra el Doctor No*? No. ¿Era potser B. B., o siga Brigitte Bardot, ballant seminua en *Y Dios creó la mujer*? Tampoc. El xicot que era al meu costat es quedà clavat al seient de la impressió. L'en tragué la grua municipal. El tio que era al meu davant no parava de moure's desficiós. Es tractava de Bo Derek en *10*.

Jo no ho sé. Potser era el pentinat etiop i rastafari, els 36-22-34 (mmmmh) o l'embolcall de cel·luloide oferit en safata per Blake Edwards. Aquell rostre portava part de les característiques de la nova dècada. Joventut, hedonisme, narcisisme, i fins i tot paganisme. Possiblement, una prolongació de la *me decade* de què parlava Tom Wolfe. En aquella atractiva i pagana figura semblava que els futurs etnòlegs i sociòlegs parlarien de la dècada de Reagan, Joan Pau II i Julio Iglesias.

¡Macatxo en el dimoni! Allò es desinflà com un soufflé de banana. En realitat, es tractava d'un muntatge d'allò més descarat del seu marit, mànager i pare putatiu, John Derek. El tal Derek, fotògraf i actor quan era jovenet, no conforme amb haver estat casat amb Ursula Andress i Lynda Evans —quin bandarra—, i d'haver-les ajudat a ser famoses, s'entestà a fer de Bo una nova Ursula Andress. L'intent està fracassant, és clar. Segurament, que les pel·lícules que protagonitzà Bo després de *10* eren bastant dolentes n'és una de les raons.

Guillem RAUSA

El model encarnat per la senyora Derek era una continuació fallida i defallida de les *starlets* proposades en les pàgines desplegadas i policromes de *Play Boy*, *Penthouse* o *Lui*. Home, podria haver estat més útil. Per exemple, el tal Xavier Roberts podria haver canviat el disseny de les horripilants Cabbage Patch Kids creades per ell. Unes nines inflables de dimensions naturals amb la figura de Bo Derek i mamellam amb efecte *sensorround* haurien estat la sensació de la temporada tardor-hivern 84-85. Vull dir, s'hauria fet d'or.

La joventut dels vuitanta, doncs, encara no ha trobat un posat suficientment representatiu. Tota la barreja de faldes i pantalons de tub, d'ulleres Risky Bussiness, de sabates sense tacó, de Levi's etiqueta roja, taronja o blanca, Lee, Wrangler o Cimarrón, Adidas, Paredes, Nike, Barón Dandy, Williams i Fa, *limones del Caribe*, camina òrfena per la carretera asfaltada en dues direccions de la modernitat.

En els rostres femenins de la vuitantena predominen les cares exòtiques, les faccions anguloses, els llavis grans i esponjosos com l'Espontela. Els pits adolescents i rígids, les cames fortes i rectilínies. Aquelles *sexy girls*, *pin-up girls*, *dumb blondes*, *vamps*, *flappers* i *maggiorates*, que segons André Bazin havien traslladat l'erotisme de les cames als pits, han quedat jubilades per una nova generació d'actrius.

La unanimitat aquella del reialme de Marilyn y Brigitte ha quedat trossejada per la profusió i la confusió d'aspectes i de caràcters. Americanes i europees, rosses i morenes. Poca

Bo Derek ¿un nou «sex-symbol»?

laca Elnett i poc Margaret Astor. Són Valérie Kaprisky, Maruschka Detmers, Jessica Lange, Meryl Streep, Brooke Shields, Debra Winger, Nastassja Kinski, Assumpta Serna i —¡uf!— encara que no siga actriu, Carolina de Monaco.

D'aquesta llista —i això és molt subjectiu—, sembla que les que acabaran duent-se l'aigua al seu molí seran Valérie Kaprisky i Maruschka Detmers. Té botons. Fracassen Dominique Sanda, Isabelle Huppert i Isabelle Adjani en l'intent d'envair les Amèriques, i la Kaprisky debuta i triomfa en un *remake* anglosaxó de la inoblidable *A bout de souffle*, de Jean-Luc Godard, titulada *Vivir sin*

Assumpta Serna, l'elegància catalana

Mel Gibson, el capità Fletcher Christian de «Motín a bordo»

aliento. I d'altra banda, la Detmers encarnà la *Carmen* de Godard, que, com a inici, no està gens malament.

Les americanes

Entre les actrius nord-americanes, Jessica Lange, al començament, pareixia que encarnaria un cert ero-

caient. La primera debutà, sent encara una xiqueta, en *Pretty Baby*, una interessant pel·lícula de Louis Malle. En pel·lícules com *El lago azul* o *Aventuras en el Sahara* no va destacar especialment per la seua competència interpretativa. Això sí, és una xicota molt telegènica i amb un somriure «profident» d'allò més interessant. Debra Winger, que va fer campanya pel senador Gary Hart en les darreres eleccions ianquis, tampoc no ha fet encara una pel·lícula en la qual traga tot el suc i el bruc. Treballà amb Travolta a *Urban Cowboy*, i va fer també *Oficial y Caballero*, i l'oscaritzada *La fuerza del cañón*.

Nastassja Kinski és la més «apatrida» de tot el grup. Nascuda a Berlín, filla del famós —sobretot després de les seues col·laboracions amb Werner Herzog— Klaus Kinski, treballà amb un incipient Wim Wenders en *Falso Movimiento*. La seua revelació fou amb Polanski i *Tess*. *Tess*, basada en la novel·la de Thomas Hardy *Tess d'Urberville*, era un vell projecte del director polonès. Havia d'haver estat interpretat per la seua dona, Sharon Tate, que fou salvatgement assassinada per Charles Mason i la seua banda de llunàtics. En *El beso de la mujer pantera* estigué esplèndida. I, de fa una bona temporada, la Kinski viu als Estats Units. Dins de poc, la veurem en *Paris Texas*, el darrer *road movie* de Wim Wenders.

Entre les actrius més o menys d'ací —de terres diguem-ne ultravinarosenses— la que destaca més és Assumpta Serna. Forma part d'un grup d'actrius molt prometedores, entre les quals hi ha també Carme Elias o Silvia

Brooke Shields i Debra Winger encara no han trobat un vehicle cinematogràfic totalment es-

Munt. Tampoc no ha trobat encara la seua gran pel·lícula, però ha treballat ja amb una bona nòmina de directors, com ara Bellmunt, Grau, Saura i Sacristán.

¿I els actors, què?

Trobar l'actor masculí més representatiu potser és menys problemàtic, però tampoc no es pot sintetitzar només en un físic. Per a mi, el resultat hauria de ser una barreja d'Imanol Arias, Harrison Ford, Mel Gibson i Richard Gere.

Harrison Ford és el més carrossa dels quatre. Va néixer a Xicago fa 42 anys, edat que no es fa palesa en les seues interpretacions. Més bé, pareix que té deu anys menys. Conegut per interpretar Hans Solo en la trilogia de *La guerra de las galaxias*, passarà a la història del cinema, sens dubte, per haver encarnat un dels tipus més marcadors de la dècada: Indiana Jones. Amb la barba de dos dies, el capell d'ala ampla, la caçadora de cuir, el fuet indomable i la camisa descamisada, ha aconseguit un aspecte que quadra bastant bé amb les generacions de l'*aerobic* i del Sony Walkman.

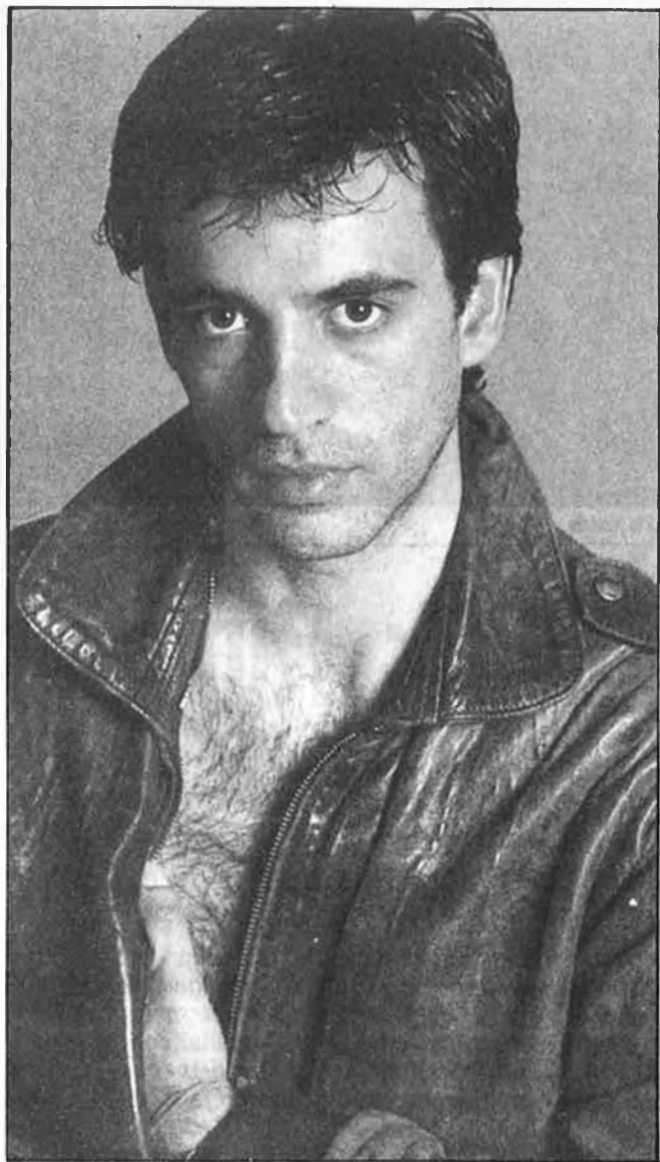
La millor interpretació, la va fer en l'excel·lent *Blade Runner*, en la qual encarnava Rick Deckard, un escèptic detectiu de Los Angeles de l'any 2020, que ha d'eliminar sis andròides que s'han escapat.

El novaiorqués Mel Gibson és un dels altres *caretos* que molen d'allò més. Va néixer al gener de 1956, i als dotze anys emigrà amb la seua família a Austràlia. Fou la revelació en *Mad Max*, una més bé fluixa cinta de ciència-ficció postindustrial, dirigida per George Miller. Es consagrà amb dos grans films de Peter Weir, *Galli-*

poli i *El año que vivimos peligrosamente*. En aquesta última pel·lícula brodava literalment el paper de periodista destinat a Indonèsia, envoltat per tots els esdeveniments que arribaren després del colp de Sukarno.

fan confiar i creure't la força dels seus arguments. El Gibson és un tio a qui pots presentar la xicoteta, i saps que quan tornes no se n'ha anat amb ella.

I, precisament, de qui no et pots fiar ni gota és de Richard Gere. Va comen-

Imanol Arias, l'actor revelació de l'any

El cinema australià, que començà a prendre força real a partir de la victòria laborista de 1972 i dels successius governs d'esquerra, trobà amb Mel Gibson un rostre-divisa. D'estatura mitjana, té una mirada blava d'aquelles que t'hi

çar la seua carrera amb el musical *Grease*, en un teatre de Londres. Treballà en *Buscando a Mr. Goodbar*, *Los días del cielo* i *Stony sangre caliente*. Va assolir gran fama amb *American Gigolo* i *Yanquis*. En *Oficial y caballe-*

ro va acabar per desenganyar-me. D'una banda, en aquella època no estava jo per a cànctics gregorians militaristes. De l'altra, un tio que feia papers de macari i de trinxà no podia acabar la carrera fent de militar.

Després, vingué el paper de *Vivir sin aliento*, i Richard Gere tornava al seu personatge més o menys típic. Ara acaba de rodar amb Coppola *Cotton Club*.

Richard Gere és, doncs, el revers de Harrison Ford i de Mel Gibson. Alt (1'82 d'estatura), i bastant fort, te'l creus bastant quan fa de dur i de cínic. Té els ulls petits i una mirada d'aquelles de «passa-amb-tu-caracollons», amb la qual vacil·la bastant bé el personal.

Més interessant es presenta el cas d'Imanol Arias. La darrera pel·lícula seua, *La muerte de Mikel*, provocà un heterodox consens entre feministes, gais, ties maries, trotskos i lliberals: allò estava molt bé. Alguns, és clar, es referien a la pel·lícula, d'altres s'interessaven més pel protagonista. En realitat, l'efecte Imanol va ser causat arran de la sèrie de televisió *Anillos de oro*, que es va emetre poc abans de l'estrena del film.

Imanol representa un cert tipus de seducció. Intel·ligent, bon actor, té uns trets més bé àrabs i, encara que el seu rostre no siga perfecte, té allò que els nord-americans anomenen *id*. No destaca per un atractiu embafador, com un Troy Donahue, però hi ha en ell una combinació de fotogènia, de naturalitat, de simpatia (el seu somriure pareix que fa estralls) i de qualitats interpretatives que fa que caiga bé a tothom. Jo crec que aniria molt bé com a presentador d'Aitana.